शिरः। स यदेते देवते श्रन्तरेण। तस्तर्वं सीयति। तस्तात् सावितः" दति। योऽयमग्निर्धं नी चीयते। तस्तेष्ठकानिर्मितं पचपुच्छादिकं विद्यते। यस्तु मनमैव ज्ञायमानोऽग्निः स तु वायुस्तरूप एव। न तस्य पचपुच्छादिकमस्ति, किन्तु 'तस्य' वायुद्धपस्य, प्रसिद्धः 'श्रग्निः', मुखलेन ध्येयः। 'श्रमावादित्यः' शिरोद्धपेण ध्येयः। 'यत्' श्रन्यदेवताजातं, श्रस्ति 'तत् सर्व्यमते देवते', 'श्रन्तरेण' एतयो रग्यादित्ययोर्मध्ये, 'सः' वायुः, 'मो-यति' स्या वस्त्रमिव संयोजयित, विच्छिन्नमेकोकरोति। यस्तात् सोयति तस्ताद्यं वायुद्धपोऽग्निः 'सावित्रः', दत्युच्यते। तदेवं सावित्राग्निवद्या समापिता॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमा हादं निवारयन्।
पुमर्थाञ्चतुरा देवादिद्यातीर्थमहेश्वरः॥

दति मायनाचार्यविर्चिते माधवीये वेदार्यप्रकाभे यजुर्का-ह्याणे हतीयकाण्डे दशमप्रपाठके एकादभोऽनुवाकः॥ ११॥

अस्ति । जिल्ला समाप्तय प्रपाठकः ॥ जिल्ला अस्ति

कामध्यमध्यमित । प्रकापितिकामाद्यता तथा द्वतथादिहर.

क्षत्रामीद" दक्ति। हे प्रथम एकाक्ष्याचे ले मामान्याकारण

महार्थि , काकार्शम, विभवात्राम, स्वार्थि, प्रताशिमखाल-

क्षतः, सं दीर्यपरिमाणनान्तर्भतः 'यशि'। तिर्यक्षप्रमाणकापि

खार्शस। तपमः प्रतिष्टा। त्ययोदमनाः। विश्वं पर्ता विश्वं भूतं